

[Paul H. Møller.]

nogen forældre, over for hvem et sådant misgreb er foretaget, hvor de har måttet af med deres barn, at det kun sker i få eller færre tilfælde.

Da jeg personlig så overskrifterne i pressens omtale af sagen, tænkte jeg, at det var de sædvanlige overdrivelser, der ved nærmere eftersyn nok skulle vise sig at være en bagatel. Men ved gennemlæsning af de dokumenter, der har været til min rådighed vedrørende dette nu 3½ år lange drama, som jeg vil kalde det, måtte jeg imidlertid erkende, at der virkelig var alvor bag påstanden om magtmisbrug fra myndighedernes side, i dette tilfælde børneværnet i Rødovre, virkelig var tale om et magtmisbrug.

Det er mig i dag ufatteligt, at dette har kunnet stå på i disse 3½ år. Her er nemlig tale om et ægtepar gift i en moden alder, og 2½ år efter ægteskabets indgåelse kommer et ønskebarn til verden. Det er klart, at denne lille pige er forældrenes dyrebareste skat, og denne skat røves brutalt fra ægteparret på tredjedagen, efter at mor og barn er hjemkommet fra hospitalet, uden varsel af nogen art, og uden at nogen har ulejliget sig med at tale med forældrene om dette såre drastiske indgreb i dette lille familiesamfund.

Man spørger uvilkårligt sig selv, hvordan noget sådant kan ske i vort ellers så oplyste og velordnede samfund. I begrundelsen for denne tvangsfjernelse af Birgitte er angivet, at moderen er sinke og ikke i stand til at passe sit barn på betryggende måde. Det foreligger jo oplyst, at pigens mor har taget realeksamen med bl. a. ug÷ i dansk og fransk og i øvrigt med bedste anbefaling fra skolen. Nu ved jeg godt, dette i sig selv ikke kvalificerer og naturligvis ikke gør noget til, at hun bliver den fuldendte mor, men det siger lidt om de personer, der har bedømt Randi Jensen, barnets mor, som værende dum.

Jeg personlig har i min gerning som politimand i 35 år ofte været i hjem, hvor en ung mor skulle passe sit lille barn under forhold, der bestemt ikke var gode. Det var ikke i et rækkehus i Rødovre, som der er tale om her. Der var ikke indrettet noget specielt børneværelse til dette barn. Men det var i et baghus i Vesterbros sidegader, hvor en ung mor, ofte måske en, der trængte til selv at blive

værnet om af en mor, skulle opdrage og passe et lille barn. I sådanne tilfælde har man jo nok kunnet gøre sig sine tanker om, hvordan et sådant barns fremtid ville være under slige forhold, men myndighederne, børne- og ungdomsværn, har ikke i disse tilfælde på nogen måde haft tanker om at fjerne sådanne børn.

I forbindelse med tilfældet Birgitte er mine tanker gået til ægteparret Brems i Ålborg, hvis uhyggelige barnemishandlinger på et alt for sent tidspunkt blev konstateret, alene grundet i det lokale børneværns svigtende tilsyn. Her var man faldet i den modsatte grøft og svigtede totalt sit ansvar, hvad vel kan være lige så galt, men i sagen Birgitte foreligger tilsyneladende en helt misforstået nidkærlighed fra myndighedernes side og en åbenbar fejlbedømmelse, som nu ikke bagefter vil erkendes.

Når Østre Landsret i september måned d. å. har stadfæstet den omhandlede tvangsfjernelse, må det efter min opfattelse tilskrives den helt ensidige fremstilling, som børneværnet i Rødovre har givet. Der er f. eks. ikke taget noget som helst hensyn til, at fire læger, hvoraf en er speciallæge i psykiatri, en anden er psykolog og en er familiens, barnets forældres, huslæge, har udtalt, at dette ægtepar, denne mor, var normalt intelligent og på fuldt betryggende måde i stand til at passe sit barn. Dette er der ikke taget hensyn til.

Man har påstået, at fjernelsen af Birgitte fra forældrene skete efter flere anmodninger fra hospitalet, hvor moder og barn var indlagt efter fødslen, endskønt der fra en 1. reservelæge på amtssygehuset i Glostrup alene foreligger en skriftlig anmodning til børneværnet om at føre tilsyn med hjemmet 2 gange ugentlig i samråd med sundhedsplejersken og sammen med denne hjælpe moderen til rette.

Se, det er jo noget ganske andet end at fjerne barnet. Og det er også adskilligt mere i overensstemmelse med det, som folketingets ombudsmand har måttet henstille til landets børneværn efter flere forhastede og unødvendige tvangsfjernelser, nemlig at hjemmene skal hjælpes og støttes, inden man skrider til en tvangsfjernelse.

Dr. Graungaard, som jo altså er huslægen derude, har i de senere år intervenseret i 9 tilfælde af tvangsfjernelse og udvirket, at